

[Morten Lange.]

Der er naturligvis i udvalgsarbejdet næsten altid vidunderlige muligheder for den, om jeg så må sige, legale filibuster i retning af at spørge om noget mere, og om denne procentafgift ville jeg være i stand til at stille spørgsmål, der kunne underholde et udvalg i adskillige måneder, men det har man altså åbenbart „in all fairness“, som det hedder på engelsk, som er filibustersproget, ikke ment at man ville gøre, og derfor foreligger her en reel og klar sag. Det er en sag, hvor der sådan set kunne træffes en afgørelse.

På den anden side mener jeg, at den slags sager ikke egner sig til, at vi tager dem ned i salen til afgørelse af, om de skal frem, og derigennem ved en tilfældig afstemning i folketinget eller ved en enkelt afstemning i folketinget i realiteten bryder vor egen forretningsorden og tradition. Der mener jeg faktisk at vi bør have skabt den nødvendige klarhed over forretningsordenen og få skabt rimelige og reelt klarlagte muligheder for, hvornår et udvalgs mindretal kan kræve en sag forelagt til afgørelse i salen.

Vi har tidligere haft sådanne forhandlinger og også skabt hjemmel for dem ved behandling af finansudvalgssager, men det er mit indtryk, at vi trænger til en sådan behandling også for mere almindelige udvalgssager, og jeg skal gerne på mit partis vegne tilsige støtte til, at et sådant arbejde bliver gennemført hurtigt. Vi trænger til regler, der er bedre end dem, vi har, og dem skal vi se at skaffe os.

Men mit parti synes altså, det er forkert at trække en enkelt sag ud på denne måde og derigennem ved en afstemning lave en korrektion til en forretningsorden, som i virkeligheden ikke er en korrektion, men bare en tilfældig og enestående enkeltafgørelse.

Vi vil ikke stemme for det forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat, men vi vil meget gerne tilsige vor støtte til, at vi i fremtiden kan få regulær forretningsordensmæssig basis for at kunne klarlægge, hvornår et udvalgs mindretal kan stille krav om, at en sag bliver afgjort i denne sal og ikke bare bliver ved at henligge i den syltekrukke, som nogen mener udvalgene med rette kan være i en række sager. Men vi indrømmer, det er en besværlig og ikke særlig enkel

sag at få klarhed i. Det kan være en sag, som i givet fald kan afgøre en regerings forbliven eller ikke forbliven, det kan være en overordentlig vigtig sag, og netop sagens betydning for parlamentarismen gør, at vi synes, det er forkert at afgøre den ved en enkelt sagsafstemning. Den bør afgøres ved en regulær og klar stillingtagen til, hvorledes dette folketings forretningsorden skal være, hvordan den skal arbejde. Det vil være et langt bedre grundlag end bare at tage træk i en enkelt sag, hvor der måske findes et eller andet arbitrært flertal.

Chr. Christensen (KrF):

Det er rigtigt, at kristeligt folkeparti i valgkampen gik ind for afskaffelse af 2½ pct.-afgiften. Det gør vi stadig. Vi betragter ikke afstemningen i dag som værende en afstemning for eller imod denne sag, men vi respekterer udvalgenes ret til selv at afgøre, hvornår de ønsker at afgive betænkning. På den anden side erkender vi, at en sådan stillingtagen kan føre til, at et mindretal ikke kan få sine synspunkter frem i salen, og på den baggrund kan jeg erklære mig enig i mange af de betragtninger, der blev fremsat fra hr. Morten Langes side.

Vi har ønsket denne sag drøftet i det udvalg vedrørende tingets arbejdsgang, der nu er ved at blive nedsat. Hvis beslutningsforslaget i dag vedtages, kan vi ikke få disse synspunkter tilgodeset. Derfor kan vi ikke stemme for forslaget. Vi vil stemme imod.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg skal holde mig til det helt principielle i denne sag og ikke sige noget om selve 2½ pct.-afgiften. Jeg vil gerne sige, at vi agter at stemme for dette forslag til folketingsbeslutning, og jeg skal begrunde hvorfor. Vi mener, at det må være folketinget, der til syvende og sidst har ret til at træffe beslutning i en sag. Det kan ikke være sådan, at uanset at der i et udvalg er et flertal, kan man forhindre, at en sag kommer frem til behandling og viderebehandling i folketinget. Det er jo sådan, at det ikke engang er alle partier, som er udvalgsberettigede. Vi kan forestille os den situation, at et parti fremsætter et forslag her i folketinget, og det kommer så til udvalgsbehandling. Der kan partiets repræsentant blive hørt, og så kan det udvalg i og for sig beslutte, at nu